

JLJODASIS MAGAS

Naujokė

TRUDI
CANAVAN

NAUJOKŲ PRIĖMIMO CEREMONIJA

KIEKVIENĄ VASARĄ kelioms savaitėms dangus Kiralijoje išsigiedrydavo, tapdavo vaiskiai žydras ir žemę imdavo negailestingai kepinti saulė. Imardino miesto gatvės tuomet būdavo nuklotos dulkių sluoksniu, prielaukoje stovinčių laivų stiebai nuo karščio ribuliuojančiame ore atrodydavo šiek tiek padūmavę, vyrai ir moterys dienas leisdavo nekeldami kojos iš namų, vėduodamiesi ir gurkšnodami sultis, o vargingiausiuose lūšnynų kvartaluose – be atodairos maukdami bolą.

Tačiau Kiralijos magų gildijoje šiomis karštomis dienomis vykdavo ypatingas įvykis – vasarą į Gildiją įstojusių naujokų priesaikos ceremonija.

Sonėja suirzusi vyptelėjo ir patraukė savo mantijos apykaklę. Nors norėjo vilkėti tuos pačius paprastus, bet gerai pasiūtus drabužius, kuriuos gavo apsigyvenusi Gildijoje, Rotenas užsispyrė, kad priesaikos ceremonijai jai reikia prašmatnesnio apdaro.

Rotenas sukikeno ir tarė:

– Nesijaudink, Sonėja. Netrukus viskas bus baigta, privalėsi vilkėti naujokės drabužius, ir neabejoju, kad jie tau greitai nusibos.

– Aš nesijaudinu, – irzliai atšovė jam Sonėja.

Mago akys linksmi sužibo.

– Šit kaip? Nė trupučio nesinervini?

– Juk tai ne pernai vykęs posėdis. Tas tai buvo laukinis...

– *Laukinis?* – magas nustebeęs kilstelėjo antakius. – Tu tikrai nerviniesi, Sonėja. Jau daug savaičių nebuvai leptelėjusi nė vieno lūšnynų žodžio.

Dar labiau suirzusi, Sonėja tyliai atsiduso. Po posėdžio prieš penkis mėnesius, kai Rotenas buvo paskirtas jos globėju, senasis magas mokė ją to, ką prieš pradėdamas studijas universitete turi išmanyti kiekvienas naujokas. Dabar Sonėja gebėjo savarankiškai skaityti daugumą senojo mago knygų ir, Roteno žodžiais tariant, rašė „pakankamai gerai, kad būtų prileista prie studijų“. Matematika Sonėjai buvo kietas riešutėlis, o štai istorijos pamokas ji tiesiog dievino.

Per tuos penkis mėnesius Rotenas taisydavo Sonėją kaskart, kai tik ji pavartodavo lūšnynų slengo žodį, ir reikalaudavo perfrazuoti mintį, o tada kartoti ją tol, kol mergina prabildavo lyg kilmingos kiraliečių giminės ledi. Magas įspėjo, kad naujokai į jos praeitį žvelgs ne taip pakančiai kaip jis ir kad bus tik blogiau, jei kiekvieną kartą pravėrusi burną atkreips visų dėmesį į savo kilmę. Šį argumentą Rotenas pasitelkė ir įkalbinėdamas ją priėmimo ceremonijai apsivilkti puošnesnius drabužius, ir nors Sonėja suprato, kad senasis magas teisus, vis tiek jautėsi nejaukiai.

Priėję prie paradinių universiteto durų, jie pamatė ratu išrikiuotas karietas. Šalia kiekvienos stovėjo po prašmatniai apsirengusį tarną tokios spalvos drabužiais, kokios buvo pavaizduotos inkale giminės, kuriai jie tarnavo. Rotenui artinantis, tarnai atsiskuko ir jam nusilenkė.

Sonėja, žiūrėdama į karietas, pajuto, kad ją ima panika. Tokių karietų buvo mačiasi ir anksčiau, bet... ne tiek daug vienoje vietoje. Visos buvo iš glotnios vaškuotos medienos, puošniai išraižytos ir įmantriai išdažytos, visų durų vidury puikavosi kvadratinis piešinys, rodantis, kuriai iš kilmingų giminių karieta priklauso, kitaip tariant, giminės inkalas. Sonėja atpažino kelių galingiausių Imardino giminių – Parenų, Aranų, Dilanų ir Sarilų – inkalus.

Šių giminių sūnūs ir dukterys netrukus taps jos klasės draugais.

Vien pagalvojus apie tai, Sonėjai pasidarė silpna. Ką tie jaunuoliai pamanyt apie ją, pirmą per daugybę šimtmečių į Gildiją

įstojusią merginą ne iš įtakingos ir kilmingos giminės? Blogiausiai atveju pritaro Ferganui, pernai mėginusiam užkirsti jai kelią į Gildiją. Jis buvo įsitikinęs, jog mokyti magijos dera vien kilmingų giminių atžalas. Sučiupęs ir įkalinęs Sonėjos bičiulį Serį, Ferganas šantažavo ją ir traukė į savo nedorus planus. Juos įgyvendinus, Gildijai būtų buvę įrodyta, kad žemesniesiems visuomenės sluoksniams priklausantys kraliečiai neturi tvirtų moralinių nuostatų, tad pasitikėti jais, o juo labiau mokyti juos magijos tikrai neverta.

Tačiau Fergano nusikaltimas buvo laiku atskleistas ir jis iš Kiralijos buvo išsiųstas į tvirtovę tolimoje šalyje. Sonėja manė, kad tai ne itin griežta bausmė už grasinimą nužudyti jos draugą, ir slapta svarstė, ar kitus magus ji atgrasys nuo tokių užmačių.

Ji vyľėsi, kad bent keli naujokai bus panašūs į Roteną, kuriam visai nerūpėjo, jog ji kadaise gyveno ir dirbo lūšnynuose. Kai kurie kitų tautybių naujokai, ko gero, taip pat palankiau sutiks iš žemesnių visuomenės sluoksnių kilusią merginą. Žmonės iš Užuoventos būna labai draugiški; lūšnynuose ji buvo sutikusi kelis, atkeliavusius į Imardiną dirbti vynuogynuose ir vaismedžių soduose. O laniečiai, girdėjo Sonėja žmones pasakojant, nesiskirstantys į kilminguosius ir prasčiokus. Jie gyvenantys gentimis ir visus vyrus bei moteris vertinantys pagal drąsą bei sumanumą, tik mergina nenumanė, kokia vieta jų visuomenėje galėtų tekti jai.

Pakėlusi galvą ir pažvelgusi į Roteną, Sonėja prisiminė, ką senasis magas dėl jos padarė, ir jai širdį užliejo meilė ir dėkingumas. O juk kadaise ją apimdavo siaubas vien pagalvojus, kad galėtų būti priklausoma nuo... *magos!* Kadaise ji nekentė Gildijos ir pirmą kartą savo magiškas galias panaudojo netyčia, kai labai pykdama sviedė akmenį į magą. Paskui, kai magai ėmė jos ieškoti, Sonėja taip tvirtai tikėjo, kad magai ketina ją nužudyti, jog drįso kreiptis į Vagis pagalbos, nors šie už tokias paslaugas visuomet reikalavo didžiulio atlygio.

Kai jos galios tapo nevaldomos, magai įkalbėjo Vagis perduoti Sonėją jų globon. Rotenas ją sučiupo ir tapo jos mokytoju. Jis Sonėjai įrodė, kad magai – na, dauguma jų – nėra žiaurūs ir savanaudžiai pabaisos, kokiais juos laiko lūšnynų gyventojai.

Abipus atdarų universiteto durų stovėjo po sargybinį. Tačiau sargyba tebuvo formalumas, kurio buvo laikomasi tik į Gildiją atvykstant svarbiems svečiams. Įleisdami Roteną ir Sonėją į Priešakinę menę, abu sargybiniai santūriai nusilenkė.

Nors šią menę Sonėja jau keletą kartų buvo mačiusi, įžengus vidun jai vis tiek užgniauzė kvapą. Nuo grindų aukštyn stiebėsi daugybė neapsakomai plonų gijų iš medžiagos, panašios į stiklą, kurios laikė laiptus, grakščiai vingiuojančius į viršutinius universiteto aukštus. Tarp laiptų ir turėklų nelyginant šliaužiantys vijo-kliai driekėsi iš pirmo žvilgsnio trapios balto marmuro sijos. Jos atrodė pernelyg plonos, kad galėtų išlaikyti žmogaus svorį, – ir tikriausiai nebūtų išlaikiusios, jei nebūtų sustiprintos magiško-mis galiomis.

Praėję pro laiptus, juodu įžengė į trumpą koridorių. Už jo buvo matyti Gildijos menė šurkščiomis pilkomis sienomis – senovinis pastatas, supamas didžiulės vidinės erdvės, magų vadina-mos Didžiąja mene. Prie Gildijos menės durų stoviniavo būrelis žmonių ir Sonėjai, juos pamačius, išdžiūvo burna. Vyrai ir mote-rys atsisuko pažiūrėti, kas ateina, ir, išvydę Roteną, iš smalsumo išpūtė akis. Magai mandagiai linktelėjo. Kiti lenkėsi žemiau.

Didžiojoje menėje Rotenas nusivedė Sonėją prie kitos nedi-delės draugijos. Sonėja atkreipė dėmesį, kad visi, išskyrus magus, nepaisydami vasaros kaitros, nuo galvos iki kojų apsitaisę pra-bangiais drabužiais. Moterys buvo pasipuošusios prašmatniomis ilgomis sukniomis, vyrai dėvėjo ilguosius apsiaustus inkalais siu-vinėtomis rankovėmis. Pažvelgusi į juos atidžiau, Sonėja sulaikė kvapą. Kiekviena siūlė buvo papuošta mažyčiais, tviskančiais, ža-liais ir mėlynais brangakmeniais. O ilgujų apsiaustų sagos žerėjo nuo stambių brangiųjų akmenų. Svečių kaklus ir riešus svarino brangiųjų metalų grandinėlių, o ant pirštinių rankų tviskėjo žie-dai su brangakmenių akutėmis.

Žiūrėdama į vieno vyro ilgąjį apsiaustą, Sonėja nejučia pa-galvojo, kaip patyrusiam vagiui būtų lengva nugvelbti sagas. Lūšnynuose vagys turėjo šiam tikslui nedidelius lenktinius peiliukus. Tereikia „atsitiktinai“ susidurti su auka, atsiprašyti

ir skubiai pasišalinti. Kad buvo apiplėštas, tas vyras tikriausiai susigriebtų tik grįžęs namo. O ta moteris, mūvinti apyrankę...

Sonėja papurtė galvą. *Kaip aš su šiais žmonėmis susidraugausiu, jei galvoju vien apie tai, kaip lengva būtų juos apšvarinti?* Vis dėlto ji nesusilaikiusi nusišypsojo. Kraustyti kišenes ir gliaudyti spynas buvo įpratusi ne blogiau už bet kurį vaikystės draugą, – gal išskyrus tik Serį, – ir nors teta Jona įtikino ją, kad vogti negalima, vis dėlto kišenvagių amato paslapčių Sonėja nepamiršo.

Įsidrąsinusi ji pažvelgė į netoliese stoviniuojančius nepažįstamus jaunuolius ir atkreipė dėmesį, kad keli staiga nukreipė žvilgsnius kitur. Juokinga – ką gi jie tikėjosi išvysti? Gal droviai besišypsančią elgetą? O gal šiurkščią jauną moterį, nuo darbo susimetusią į kuprą? O gal kekšę dažytu veidu?

Kadangi nė vienas iš jaunuolių nežiūrėjo į ją, Sonėja galėjo neskubėdama atidžiai juos apžvelgti. Tik dviejų kilmingų jaunuolių plaukai buvo juodi, o veido oda šviesi, kaip ir dera kraliečiams. Viena iš motinų vilkėjo žalius gydytojos drabužius. Kita laikė už rankos liesą mergaitę, kuri užsisvajojusi spoksojo į spindinčias stiklines menės lubas.

Kitos trys šeimos laikėsi drauge ir iš jų žemo ūgio bei rusvų plaukų galėjai spėti, kad jie – eliniečiai. Tie žmonės šnekučiausiai tyliai, tik kartais menėje nuskambėdavo jų juokas.

Tylėdami ceremonijos laukė keli tamsiaodžiai lonmariečiai. Purpuriniais alchemiko drabužiais vilkintis tėvas ant kaklo buvo pasikabinęs Magos religiją simbolizuojančius auksinius talismanus, be to, ir tėvas, ir sūnus buvo plikai nusiskutę galvas. Kita lonmariečių pora stoviniavo būrio pakraštyje. Sūnaus veido oda buvo šviesiai rusva, tad galėjai numanyti, kad jo motina – ne lonmarietė. Tėvas taip pat vilkėjo mago drabužiais, tik raudonais, kaip dera kariui, be to, nebuvo pasipuošęs nei brangakmeniais, nei talismanais.

Netoli koridoriaus mindžikavo šeima iš Užuvėjos. Nors tėvas vilkėjo brangius drabužius, iš slapto dirščiojimo į kitus susirinkusius galėjai spręsti, kad šioje draugijoje jaučiasi nesmagiai. Jo sūnaus, kresno jaunuolio, veido oda buvo ruda su liguistai gelsvu atspalviu.

Kai motina uždėjo ranką šiam jaunuoliui ant peties, Sonėja prisiminė tetą Joną ir dėdę Reinelą ir jau ne pirmą kartą pasijuto nusivylusi. Nors jie buvo vieninteliai Sonėjos giminės, nors mirus motinai ir pradingus tėvui ją užaugino, Jona su Reinelu taip bijojo magų, kad nesiryžo kelti kojos į Gildiją. Sonėjos prašomi ateiti į priėmimo ceremoniją, teta ir dėdė atsakė negalintys palikti naujagimio sūnaus svetimų žmonių globai, o neštis klykiantį kūdikį į tokią svarbią ceremoniją nedera.

Išgirdusi koridoriuje aidint žingsnius, Sonėja atsisuko ir pamatė, kad laukiančiųjų būrį papildė dar trys prašmatniai apsitaisę kiraliečiai. Jaunas vaikinai išdidžiai apžvelgė susirinkusią minią. Jo žvilgsnis nuslydo per menę ir stabtelėjo prie Roteno su Sonėja.

Jis pažvelgė Sonėjai į akis, veide pasirodė lyg ir draugiška šypsena. Sonėja nustebusi jau ketino jaunuoliui atsakyti tuo pačiu, bet laiku susigriebė, kad šypseną jo veide palengva keičia pašaipą.

Nesumodama, ką daryti, Sonėja tik baimingai žiūrėjo į vaikiną. O šis abejingai nosisuko, bet užtektinai lėtai, kad ji spėtų pamatyti pasipūtėlišką šypseną. Sonėja prisimerkusi stebėjo, kaip jis apžiūrinėja kitus naujokus.

Rodos, kitą kiraliетį vaikiną jis jau pažinojo, juodu pamerkę vienas kitam akį. Merginas jis apdovanojo akinama šypsena, ir nors laiboji kiraliетė pervėrė jį apsimestinai niekinamu žvilgsniu, vis dėlto, akiplėšai nosisukus, dar ilgai nenuleido nuo jo akių. Kitiems naujokams jis tik mandagiai linktelėjo.

Šį žaidimą nutraukė garsus metalo žvangesys. Visi sužiuro į Gildijos menę. Ilgai tvyrojo įtampos kupina tyla, o kai milžiniškos durys ėmė vertis, per menę nuvilnijo nekantrių šnabždesių banga. Kai durys atsidarė plačiau, iš Gildijos menės plūstelėjo Sonėjai jau pažįstamas gelzganas švytėjimas. Šią šviesą skleidė daugybė mažų magišku rutulių, kybančių ore vos per pėdą nuo lubų. Į Didžiąją menę, tarsi svetingai pasitikdamas stojančiuosius, plūstelėjo šiltas medžio ir vaško aromatas.

Išgirdusi aikčiojimus, Sonėja atsisuko ir pamatė, kad dauguma svečių žiūri į menę apimti nuostabos. Pagalvojusi, kad kiti naujokai ir kai kurie iš suaugusiųjų niekada anksčiau nėra matę

Gildijos menės, ji šyptelėjo. Menėje buvo lankęsi tik magai ir tie tėvai, kurie jau dalyvavo vyresnių vaikų priėmimo į Gildiją ceremonijoje. Ir dar ji.

Prisiminusi tą dieną, kai buvo įžengusi į Gildijos menę ir kai didysis magistras atvedė į šią menę Serį, taip išvaduodamas ją nuo Fergano jungo, Sonėja surimtėjo. Tą dieną bent iš dalies išsipildė ir Serio svajonė. Mat jos bičiulis buvo sau prisiekęs bent kartą gyvenime apsilankyti visuose reikšmingiausiuose miesto pastatuose. Tiesa, jis buvo prasčiokas ir gatvės padauža, bet dėl to ši siekį, rodė, laikė tik dar didesniu iššūkiu.

Vis dėlto dabar Seris nebebuvo nei padykęs berniukas, su kuriuo Sonėja vaikystėje šlaistydavosi gatvėmis, nei gudrus jaunuolis, padėjęs jai taip ilgai slapstytis nuo Gildijos magų. Kaskart, kai pamatydavo jį, atėjusį į Gildiją jos aplankyti, arba sutikdavo lūšnynuose, Seris atrodydavo vis labiau subrendęs ir vis rimtesnis. Kai Sonėja paklausdavo jo, ką dabar veikia, arba pasiteiraudavo, ar tebedirba Vagims, Seris gudriai šyptelėdavo ir prabildavo apie ką nors kita.

Šiaip ar taip, jis atrodydavo patenkintas. O jei iš tiesų dirba Vagims, gal Sonėjai geriau nė nežinoti.

Į priekį žengė mantija vilkintis vyras ir sustojo Gildijos menės tarpduryje. Sonėja atpažino lordą Oseną, valdytojo padėjėją. Jis pakėlė ranką ir krenkštelėjo.

– Sveiki visi, atvykę į Gildiją, – prabilo jis. – Pradėsime priėmimo ceremoniją. Prašyčiau jaunuosius universiteto mokinius sustoti į eilę. Jie į menę žengs pirmieji. Paskui juos eis tėvai ir užims jiems skirtas vietas menės parteryje.

Naujokai subruzdavo, o Sonėja pajuto, kad kažkas švelniai palietė petį. Atsigręžusi pamatė Roteną.

– Nesijaudink. Netrukus viskas baigsis, – paramino ją senasis magas.

Atsakydama ji plačiai nusišypsojo.

– Aš nesijaudinu, Rotenai.

– Cha! – jis švelniai spustelėjo jai petį. – Tada eik. Neversk magų tavęs laukti.

Prie durų susirinko nemenkas būrys žmonių. Lordas Osenas nepatenkintas sučiaupė lūpas.

– Prašyčiau rikiuotis į eilę.

Naujokams ėmus vykdyti įsakymą, lordas Osenas pažvelgė į Sonėją. Jis vos šyptelėjo, o Sonėja atsakydama linktelėjo galvą. Tada atsistojo voros gale, kažkokiam vaikinui už nugaros. Staiga iš kairės atsklido tylus šnabždesys.

– Šita bent jau žino savo vietą, – sumurmėjo kažkas.

Sonėja šiek tiek pasukusi galvą pamatė šalia stovinčias dvi kiralietes.

– Juk čia ta lūšnynų mergina, tiesa?

– Ta pati, – atsakė kita moteris. – Liečiau Binai laikytis nuo jos atokiau. Nenoriu, kad mano mieloji mergytė užsikrėstų nuo lūšnynų mergšės bjauriais įpročiais ar ligomis.

Eilė pajudėjo ir Sonėja neišgirdo, ką atsakė antroji moteris. Ji priglaudė delną prie krūtinės ir nustebo pajutusi besidaužančią širdį. *Pratinkis*, – tarė sau Sonėja, – *išgirsi dar ne to*. Atsispyrusi pagundai žvilgtelėti į Roteną, ji ištiesino pečius ir paskui kitus naujokus ilgu taku tarp krėslų eilių nužingsniavo į menės vidurį.

Įžengę pro duris, jie atsidūrė tarp aukštų Gildijos menės sienų. Daugiau nei pusė krėslų tebestovėjo tušti, nors menėje jau buvo susirinkę beveik visi magai, gyvenantys Gildijoje ir mieste. Žvilgtelėjusi į kairę, Sonėja sugavo rūstų pagyvenusio mago žvilgsnį. Jo veidas buvo raukšlėtas, kakta suraukta, o akys įbestos tiesiai į ją.

Sonėja vėl nudūrė akis ir pajuto kaistant skruostus. Suirzo suvokusi, kad jai dreba rankos. Ar ir toliau, nužiūrinėjama kažkokio senio, drebės kaip epušės lapas? Ji susitvardė tiek, kad iš pažiūros atrodytų rami, ir pakėlusį galvą greitai apmetė akimis susirinkusiųjų veidus...

...ir staiga vos nesuklupo, mat ėmė linkti keliai. Rodės, dabar visi menėje susirinkę magai stebeilija į ją. Nurijusi seilę, Sonėja įbedė žvilgsnį į priešais žingsniuojančio vaikino nugarą.

Naujokams pasiekus tako tarp krėslų galą, pirmą jaunuolį Osenas nukreipė į kairę, antrą – į dešinę ir taip visus skirstė tol, kol jaunuoliai sustojo į vorą per visą menės plotį. Sonėja atsidūrė voros

viduryje ir tiesiai prieš lordą Oseną. Magas netardamas nė žodžio atidžiai stebėjo, kas vyksta jai už nugaros. Sonėja girdėjo šlepsint žmones, dzingčiojant brangakmenius ir spėjo, kad tėvai sėdasi į krėslus naujokams už nugarų. Kai menėje įsivyravo tylą, Osenas nusigręžė ir nusilenkė aukštesniesiems magams, sėdintiems ant pakopų susstatytuose krėsluose Gildijos menės priekyje.

– Pristatau vasarą į universitetą įstojusius naujokus.

– Kai tarp jų yra pažįstamas žmogus, priėmimo ceremonija gerokai įdomesnė, – Rotenui sėdantis į krėslą, tarė Denilas.

Senasis magas atsisukęs pažvelgė į bičiulį.

– Bet juk pernai į Gildiją įstojo tavo sūnėnas.

Denilas gūžtelėjęs atsakė:

– Mudu beveik nepažįstami. O Sonėją aš pažįstu.

Rotenas patenkintas pasisuko stebėti ceremonijos. Nors panorėjęs Denilas galėdavo būti tikrai žavus, draugų rasdavo sunkiai. Šitai daugiausia lėmė senokai, kai Denilas dar buvo naujokas, įvykęs nesusipratimas. Mat jam, apkaltintam „nederamu“ domėjimusi vyresniu vaikinui, teko iškęsti kandžias naujokų ir magų pastabas bei spėliones. Denilo visi vengė ir traukė jį per dantį, todėl, Roteno manymu, Denilas iki šiol žmonėmis nepasitikėjo ir neskubėjo su jais bičiuliautis.

Jau daug metų Rotenas buvo vienintelis artimas Denilo draugas. Kaip mokytojas, Rotenas Denilą laikė vienu iš gabiausių savo mokinių. Pamatęs, jog kilęs skandalas ir ėmę sklisti gandai labai kenkia Denilo mokslams, jis nusprendė tapti šio jaunuolio globėju. Kantriai nuolat drąsindamas, Rotenas nukreipė guvaus ir smalsaus Denilo dėmesį nuo apkalbų bei kerštingų išdaigų ir padėjo grįžti prie magijos bei mokslų.

Tuomet kai kurie magai neslėpė abejojantys, ar Rotenui pavyks grąžinti Denilą į tiesų kelią. Rotenas šyptelėjo. Jis ne tik padėjo Denilui atsitiesti, bet ir sulaukė dienos, kai Denilas buvo paskirtas antruoju Gildijos pasiuntiniu Elinijoje. Senasis magas susimąstė, ar vieną gražią dieną galės didžiuotis ir Sonėjos laimėjimais.

Denilas palinko į priekį ir tarė:

– Palyginti su Sonėja, visi jie – tik vaikai, ar ne?

Apžiūrinėdamas kitus vaikus ir merginas, Rotenas patraukė pečiais.

– Nežinau tikslaus kiekvieno amžiaus, bet vidutinis naujokų amžius – penkiolika metų. Sonėjai beveik septyniolika. Poros metų skirtumas nieko nereiškia.

– O aš manau, kad reiškia, – sumurmėjo Denilas, – ir tikiuosi, kad būdama vyresnė Sonėja turės pranašumą.

Žemai menės priekyje lordas Osenas lėtai žingsniavo palei naujokų eilę ir pagal kiekvieno vaikino arba merginos gimtosios šalies papročius garsiai skelbė jų vardus bei titulus.

– Alendas iš Dženardų šeimos! – Osenas žengė porą žingsnių. – Kano iš Temo šeimos, priklausančios Laivų dailidžių gildijai! – Dar žingsnis. – Sonėja.

Kelias akimirkas pastovėjęs, Osenas vėl žengė pirmyn. Valdytojo pavaduotojui paskelbus kito naujoko vardą, Rotenui širdį suspaudė gailestis dėl Sonėjos. Mat, garsiai ištarus jos vardą, bet nepaminėjęs nei išpūdingo titulo, nei garsios giminės, visi atkreipė dėmesį, kad jo globotinė – pašalietė. Bet ką darysi.

– Redžinas iš Vinarų šeimos, Parenų giminės! – priėjęs prie paskutinio jaunuolio, visiems paskelbė Osenas.

– Garelo sūnėnas, tiesa? – pasiteiravo Denilas.

– Taip.

– Girdėjau, kad tėvai prašė priimti jį mokytis su pernai žiemą įstojusiais naujokais, nors mokslai buvo prasidėję prieš tris mėnesius.

– Keista. Kas jiems šovė į galvą?

– Nežinau, – Denilas gūžtelėjo. – Šito nenugirdau.

– Vėl šnipinėjai?

– Aš *nešnipinėju*, Rotenai. Aš klausausi.

Rotenas papurtė galvą. Atpratinti naujoką Denilą nuo kerštingų išdaigų jam pavyko, bet uždrausti magui Denilui rinkti paskalas – ne.

– Neišmanau, ką reikės daryti, kai išvyksi. Kas man pasakos apie visas Gildijos intrigėles?

– Tiesiog turėsi kreipti daugiau dėmesio į kasdienio gyvenimo smulkmenas, – atkirto Denilas.

– Kaip tik svarsčiau, gal aukštesnieji magai nutarė tave išsiųsti, kad liautumeisi „klausytis“?

Denilas šyptelėjo.

– Betgi jie ir patys sako, kad, norint sužinoti, kas vyksta Kiralijoje, geriausia kelias dienas Elinijoje atidžiai klausytis gandų.

Pasigirdo žingsnių aidas ir jūdvių akys vėl nukrypo į menės priekį. Pakilęs iš krėslu ir palikęs kitų aukštesniųjų magų draugiją, laiptais į menės vidurį lipo universiteto vadovas Džerikas. Sustojęs jis, kaip įprasta, griežtai ir nepritariamai apžvelgė naujokus.

– Šiandien visi žengiate pirmą žingsnį keliu, kurį įveikęs naujokas tampa Kiralijos gildijos nariu, – niūriai prabilo jis. – Tapę mokiniais, privalėsite laikytis universiteto taisyklių. Pagal sutartį, kurias yra pasirašiusios Sąjungai priklausančios šalys, šioms taisyklėms pritaria visų šalių valdovai ir visi magai įsipareigoja joms paklusti. Net jei nebaigsite universiteto, turėsite tų taisyklių laikytis, – nutilęs jis vėl atidžiai apžvelgė naujokus. – Stodami į Gildiją turėsite duoti priesaiką iš keturių dalių.

Pirma, jums reikės prisiekti, kad niekada neskriausite jokio žmogaus, – nei vyro, nei moters, – nebent tektų ginti Sąjungai priklausančias šalis. Nei kilmingojo, nei prasčioko, nei nusikaltėlio, nei doro miestiečio, nei seno, nei jauno. Visiems kraujo kerštamams, tiek asmeniniams, tiek politiniams, šiandien šioje menėje *dedamas taškas*.

Antra, prisieksite laikytis Gildijos taisyklių. Jei tų taisyklių dar nežinote, nedelsdami su jomis susipažinkite. Nežinojimas nebus laikomas pateisinama priežastimi.

Trečia, privalėsite prisiekti, kad vykdysite bet kurio mago nurodymus, jei jie neprieštaraus įstatymams. Kitaip sakant, šis reikalavimas nėra labai griežtas. Neprivalote daryti nieko, kas, jūsų įsitikinimu, yra nemoralu arba prieštarauja jūsų tikėjimo nuostatoms bei tradicijoms. Tik nedirškite patys spręsti, kada į jūsų neklusnumą turime žiūrėti pro pirštus. Susiklosčius tokioms aplinkybėms, kreipkitės į mane, ir jūsų problema bus deramai išspręsta.

Pagaliau turite pasižadėti, kad niekada nesinaudosite magija negavę mago leidimo. *Šito reikalaujama pirmiausia dėl jūsų pačių saugumo.* Nesiimkite magijos niekieno neprižiūrimi, nebent taip daryti leido jūsų mokytojas arba globėjas.

Džerikas trumpai patylėjo ir šį kartą tylos menėje nedrumstė nei drabužių šlamėjimas, nei batų čiūžčiojimas ant grindų. Kilstelėjęs itin išraiškingus antakius ir ištiesinęs pečius, universiteto vadovas tęsė kalbą:

– Pagal tradiciją kiekvienas Gildijos magas gali pareikšti norą tapti kurio nors naujoko globėju ir rūpintis jo arba jos mokslais universitete, – jis atsuko į krėslais apstatytas pakopas. – Didysis magistre Eikarinai, ar pageidaujate globoti kurį nors iš stojančiųjų?

– Ne, – šaltai ir niūriai atsakė didysis magistras.

Kol Džerikas to paties klausė kitų aukštųjų magų, Rotenas pažvelgė į juodais drabužiais apsirengusį Gildijos vadą. Kaip ir dauguma kiraliečių, Eikarinas buvo aukštas ir lieknas vyras, o jo lieso veido bruožus paryškino senamadiška šukuosena: ilgi plaukai, ant sprando surišti į uodegą.

Kaip visada, priėmimo ceremoniją Eikarinas stebėjo santūrus ir susimąstęs. Jis nė karto nebuvo pareiškęs noro globoti kurį nors iš naujokų ir dauguma šeimų nebepuodelėjo vilties, kad jų sūnui Gildijos vadas galėtų padaryti tokią paslaugą.

Nors Eikarinas buvo labai jaunas didysis magistras, jį gerbė net konservatyviausi ir įtakingiausi magai. Jis buvo gabus, protingas ir Gildijos reikalus gerai išmanantis vyras, bet dauguma magų pagarbią baimę jam jautė dėl nepaprastai stiprių magiškų galių. Sklido gandai, esą Eikarinas toks galingas, kad tikriausiai nesunkiai įveiktų visus draugėn susibūrusius Gildijos magus.

Tačiau Sonėjos dėka Rotenas buvo vienas iš dviejų magų, žinančių, kodėl didžiojo magistro galios tokios stiprios.

Vieną vėlų vakarą, prieš Vagims išduodant Sonėją, ji su savo vagiliu draugu Seriu apžiūrėjo Gildijos valdas. Jaunuoliai įsigavo į Gildijos sodą tikėdamiesi, kad pamačiusi, kaip magai naudojami magija, Sonėja išmoks valdyti savo galias. Tačiau, užuot pasiekusi

savo tikslą, ji atsitiktinai pamatė didįjį magistrą, atliekantį keistą ritualą. Iš pradžių Sonėja nesuprato, ką išvydo, bet per posėdį dėl jos globos valdytojas Lorlenas, įsigavęs į jos sąmonę patikrinti, ar Ferganas tikrai nusikalto, pamatė Sonėjos saugomus tos nakties prisiminimus ir atpažino ritualą.

Didysis magistras Eikarinas, Gildijos vadas, praktikavo juodąją magiją.

Eiliniai magai apie juodąją magiją žinojo tik tiek, kad ji draudžiama. Aukštesnieji magai – tiek, kad gebėtų ją atpažinti. Mat net *žinoti*, kaip užsiimti juodąja magija, buvo nusikaltimas. Po Sonėjos pokalbio su Lorlenu Rotenas sužinojo, kad, pasitelkęs juodąją magiją, magas gali pasisemti jėgų iš kitų žmonių ir taip sustiprinti savo galias. Netekusi visų jėgų, auka miršta.

Rotenui sunku buvo įsivaizduoti, kaip jaučiasi Lorlenas, sužinojęs, kad artimiausias jo draugas ne tik perprato juodosios magijos paslaptis, bet ir ta magija *naudojasi*. Ši naujiena jį tikriausiai sukrėtė. Vis dėlto Lorlenas iš karto suprato, kad negali atskleisti Eikarino nusikaltimo, nesukeldamas pavojaus Gildijai ir miestui. Jei Eikarinas būtų nusprendęs kautis, būtų nesunkiai laimėjęs, be to, sulig kiekvienu žmogaus nužudymu būtų dar labiau sustiprėjęs. Tad Lorlenas, Sonėja ir Rotenas kol kas privalėjo saugoti paslaptį. Vis dėlto, svarstė Rotenas, Lorlenui turbūt bus sunku apsimesti draugu žinant, kad Eikarinas gali būti labai pavojingas.

O Sonėja, nors ir žinodama šią baisią paslaptį, sutiko stoti į Gildiją. Iš pradžių Roteną toks sprendimas labai nustebino, bet paskui mergina jam paaiškino, kad jei būtų leidusi suvaržyti savo galias, kaip reikalavo įstatymai iš magų, nusprendusių palikti Gildiją, didžiajam magistrui būtų tapusi masinančiu galių šaltiniu. Iš tiesų Sonėjos galios būtų buvusios labai stiprios, bet ji nebūtų galėjusi gindamasi jomis naudotis. Roteną nukrėtė šurpas. Jei pasilikusi Gildijoje Sonėja keistomis aplinkybėmis mirtų, tokia mirtis bent jau nepraslystų magams pro akis.

Vis dėlto, žinant šurpią Gildijos vado paslaptį, kad apsispręstum likti, reikėjo nemenkos drąsos. Žiūrėdamas į Sonėją, stovinčią tarp turtingiausių šeimų sūnų ir dukterų, susirinkusių iš visų

Sajungai priklausančių šalių, Rotenas jautė ir pasididžiavimą, ir švelnumą. Pastaruosius šešis mėnesius apie Sonėją Rotenas dažniau galvodavo kaip apie savo dukterį, o ne kaip apie mokinę.

– Ar kuris nors iš magų nori tapti kurio nors iš šių naujokų globėju?

Staiga susigriebęs, kad dabar jo eilė kalbėti, Rotenas pašoko. Jau prabils, bet, nespėjus nieko pasakyti, ritualo žodžius ištarė kitas magas:

– Aš pasirinkau, vadove.

Balsas atsklido iš kitos menės pusės. Visi naujokai pasisuko pažiūrėti, kas pakilo iš krėslo.

– Lorde Jarinai, – atsiliepė Džerikas, – kurį iš stojančiųjų globosite?

– Dženilą, priklausančią Randų šeimai ir Sarilų giminei, galinčiausiai iš Alarajos giminių.

Magų gretomis nuvilnijo tylus murmesys. Žvelgdamas žemyn Rotenas pamatė globą gavusio vaikinio tėvą, lordą Tajiką, kuris krėsle sėdėjo palinkęs į priekį.

Džerikas palaukė, kol šurmulyš nurims, o tada pakreipė galvą ir klausiamai žvilgtelėjo į Roteną.

– Ar kuris nors iš magų nori tapti kurio nors iš šių naujokų globėju?

Rotenas atsistojo.

– Aš pasirinkau, vadove.

Sonėja pakėlė akis ir, tramdydama šypsena, stipriai sučiaupė lūpas.

– Lorde Rotenai, – linktelėjęs tarė Džerikas, – kurį iš stojančiųjų globosite?

– Renkuosi globoti Sonėją.

Šio pasirinkimo magai aptarinėti nepuolė ir Džerikas pritariamai linktelėjo. Rotenas vėl atsisėdo.

– Štai ir viskas, – sušnabždėjo Denilas. – Praleidai paskutinę galimybę išsigelbėti. Dabar kelio atgal nebėra. Sonėja sudorojo tave kaip šiltą vilną ir pasikinkė penkeriems metams.

– Ššš... – pamėgino nutildyti bičiulį Rotenas.

– Ar kuris nors iš magų nori tapti kurio nors iš šių naujokų globėju? – vėl paklausė Džerikas.

– Aš pasirinkau, vadove.

Šie žodžiai atsklido Rotenui iš kairės, o juos palydėjo krėslų girgždėjimas, mat visi pasisuko norėdami pamatyti prabilusį magą. Iš savo vietos pakilo lordas Garelas ir menėje kilo nemėn- kas klegesys.

– Lorde Garelai, – su nuostaba balse paklausė Džerikas, – kuri iš stojančiųjų globosite?

– Redžiną, priklausantį Vinarų šeimai ir Parenų giminei.

Klegesį pakeitė garsus ir bendras šios globos priežastį perpratusių magų atodūsis. Pažvelgęs žemyn, Rotenas pamatė voros gale stovintį paikai išsiviepusį vaikina. Dar porą minučių tylą menėje trikdė krėslų girgždėjimas ir magų šnabždesiai, o tada Džerikas kilstelėjo rankas prašydamas rimties.

– Tuos du naujokus ir jų globėjus aš stebėčiau atidžiau, – su- murmėjo Denilas. – Paprastai niekas nesirenka globoti naujoko nuo pat pirmų mokslo metų. Tikriausiai jie tik nenori leisti, kad Sonėja užimtų aukštesnę padėtį tarp bendramokslių.

– Arba būsiu pradėjęs naują tradiciją, – susimąstęs tarė Ro- tenas. – Be to, gali būti, jog Garelas jau anksčiau suprato, kad jo sūnėnas – gabus jaunuolis. Tada būtų visiškai suprantama, kodėl Redžino tėvai norėjo, kad mokslus jis pradėtų anksčiau.

– Ar dar kuris nors iš magų nori tapti kurio nors iš šių naujo- kų globėju? – vėl paklausė Džerikas. Magai tylėjo ir universiteto vadovas nuleido rankas. – Visus magus, ketinančius globoti nau- jokus, prašau ateiti į menės priekį.

Rotenas atsistojęs priėjo prie krėslų eilės galo ir ėmė lipti laip- tais. Stovėdamas su lordu Garelu ir lordu Jarinu šalia universite- to vadovo Džeriko, jis palaukė, kol jaunas naujokas įraudusiais skruostais iš susijaudinimo, kad priėmimo ceremonijoje gavo užduotį, priėjo prie jų, nešinas krūva rusvai raudonų drabužių. Kiekvienas magas paėmė po ryšulį.

– Kviečiu Dženilą prieiti, – tarė Džerikas.

Vienas iš lonmariečių jaunuolių atskubėjo prie globėjais tapu- sių magų ir jiems nusilenkė. Vaikinas stovėjo prieš lordą Džeriką

išplėtęs akis, o naujoko priesaikos žodžius tarė drebančiu balsu. Lordas Jarinas padavė jaunuoliui apdarus ir naujokas su globėju žingtelėjo į šalį. Lordas Džerikas vėl atsisuko į kitus naujokus.

– Kviečiu Sonėją priėti.

Kaustoma baimės, ji priėjo prie Džeriko. Nors ir išblyškusi, Sonėja grakščiai nusilenkė, o priesaikos žodžius ištare sklandžiai ir užtikrintai. Rotenas žingtelėjo pirmyn ir padavė jai drabužių ryšulį.

– Apsiimu tave globoti, Sonėja. Dabar tavo mokslai – mano rūpestis ir užduotis, kol baigsi universitetą.

– Klausysiu jūsų, lorde Rotenai.

– Tegul šis susitarimas būna naudingas jums abiem, – baigdamas ritualą pasakė Džerikas.

Kai juodu pasitraukė ir sustojo šalia lordo Jarino ir Dženilo, Džerikas pakvietė vis dar besišypsantį jaunuolį, mindžikuojantį naujokų voros gale.

– Kviečiu Redžiną priėti.

Vaikinas prie Džeriko žengė pasitikėdamas savimi, bet nusilenkė skubotai ir atsainiai. Magams kartojant ritualo žodžius, Rotenas pažvelgė į Sonėją svarstydamas, apie ką ji galvoja. Dabar ji tapo Gildijos nare – nemenkas įvykis.

Sonėjos akys nukrypo į jaunuolį dešinėje ir Rotenas pasekė jos žvilgsnį. Dženilas stovėjo ištiesinęs pečius ir gerokai išraudęs. *Kad tik nesprogtų besididžiuodamas*, – pagalvojo Rotenas. Mat turėti globėją, juolab ką tik įstojus į universitetą, buvo tarsi įrodymas, kad jaunuolis itin talentingas.

Tačiau vargu ar bent vienas kitas magas tikėjo, kad ir Sonėja turi išskirtinių gabumų. Rotenas nujautė, jog dauguma magų laikosi nuomonės, kad globoti Sonėją jis ėmėsi tik norėdamas visiems priminti svariai prisidėjęs Gildijai tos merginos ieškant. Jei būtų kitiems papasakojęs, kokios stiprios jos magiškos galios ir kokia ji gabi, jie nebūtų patikėję. Bet netrukus magai patys tuo įsitikins ir Rotenas, vien apie tai pagalvojęs, slapta džiūgavo.

Ištare ritualo žodžius, Redžinas ir lordas Garelas žingtelėjo į šalį ir sustojo Rotenui iš kairės. Vaikinas vis žvilgčiojo į Sonėją

gudriu žvilgsniu. Bet Sonėja jaunuolio arba nepastebėjo, arba nekreipė į jį dėmesio. Ji susikaupusi žiūrėjo į kitus naujokus, kuriuos Džerikas pakvietė ateiti į menės priekį duoti iškilmingos priesaikos. Pasiėmę jiems skirtus drabužius, naujokai išsirikiavo į vorą šalia globėjų ir jų globotinių.

Kai vorą papildė paskutinis naujokas, lordas Džerikas atsisuko į juos.

– Dabar esate Magų gildijos naujokai, – paskelbė jis. – Tegul ateinantys metai visiems jums būna sėkmingi.

Naujokai visi kaip vienas nusilenkė. Lordas Džerikas linktelėjo ir nuėjo į menės pakraštį.

– Sveikinu mūsų naujokus ir linkiu jiems daugybės sėkmingų metų! – netikėtai už nugaros nuskambėjus Lorleno balsui, Sonėja krūptelėjo. – Priėmimo ceremoniją skelbiu baigtą!

Po akimirkos Gildijos menėje jau vėl aidėjo besišnekučiuojančių magų balsai. Mantijas vilkinčių vyrų ir moterų gretos suvilnijo lyg pūstelėjus stipriam vėjui. Pakilę iš krėslų, magai lipo laiptais žemyn ir menė gaudė nuo jų žingsnių. Supratę, kad oficiali ceremonija baigta, naujokai pasileido kas kur. Vieni skubėjo pas tėvus, kiti apžiūrinėjo rankose laikomus drabužių ryšulius, tretį spoksojo į bruzdančią menę. Durys Gildijos menės gale palengva ėmė vertis.

Sonėja atsisukusi pažvelgė į Roteną.

– Štai ir viskas. Dabar aš naujokė.

Senasis magas šyptelėjo.

– Džiaugiesi, kad viskas baigėsi?

Ji gūžtelėjo.

– Jaučiuosi taip, tarsi viskas tik prasidėtų, – ir, žvilgtelėjusi Rotenui per petį, pridūrė: – Štai ir jūsų šešėlis.

Rotenas atsisuko ir pamatė artyn einantį Denilą.

– Sveika įstojusi į Gildiją, Sonėja.

– Dėkoju jums, *pasiuntiny* Denilai, – nusilenkdama atsakė Sonėja.

Denilas nusijuokė ir tarė:

– Nesu pasiuntinys, Sonėja. Kol kas dar ne.

Pajutęs šalia sustojus dar kažką, Rotenas grįžtelėjo ir išvydo prisigretinusį universiteto vadovą.

– Lorde Rotenai... – blankiai šyptelėjęs nusilenkusiai Sonėjai, kreipėsi į senąjį magą Džerikas.

– Klausau jūsų, – atsiliepė Rotenas.

– Ar Sonėja kelsis gyventi į naujokų namą? Nesusiprotėjau anksčiau paklausti.

Senasis magas papurtė galvą.

– Ji liks pas mane. Mano kambariuose Sonėjai tikrai pakaks vietos.

Džerikas nustebęs kilstelėjo antakius.

– Suprantu. Taip lordui Arindui ir pasakysiu. Atleiskite...

Rotenas nulydėjo žvilgsniu senąjį universiteto vadovą, einantį prie lieso mago įdubusiais skruostais. Džerikui bekalbant, lordas Arindas suraukė kaktą ir rūščiai dėbtelėjo į Sonėją.

– Ką veiksime toliau? – pasiteiravo ji.

Rotenas kryptelėjo galvą į Sonėjos laikomą ryšulį.

– Pažiūrėsime, ar šie drabužiai tau tinka, – ir, pakėlęs akis į Denilą, Rotenas pridūrė: – Be to, manau, turime progą švęsti. Ar tu su mumis?

Denilas šypsodamasis atsakė:

– Tokios progos nė už ką nepraleisčiau.